

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Να συγκρουσθεί για επενδύσεις

Το ζητούμενο στη χώρα είναι να υπάρξουν άμεσα επενδύσεις και να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας. Ο κ. Τσίπρας θα πρέπει να έχει αντιληφθεί τώρα πια, ότι επενδύσεις δεν θα έλθουν ούτε από τη Βενεζουέλα ούτε από επενδυτές που νιώθουν ιδεολογική συγγένεια με τον ΣΥΡΙΖΑ. Απαντες, συμπεριλαμβανομένων των Κινέζων και των Ρώσων, απαιτούν καθαρό φορολογικό πλαίσιο, λιγότερα γραφειοκρατικά εμπόδια και σταθερό περιβάλλον.

Η ΑΥΓΗ

Η αρπαγή της Ευρωπαϊκής Σοσιαλδημοκρατίας

Και ξαφνικά ο πρωθυπουργός της Ελλάδας γίνεται ηγέτης διεθνούς επιπέδου. Δεν έχει περάσει ούτε μία εβδομάδα από τη νίκη του στις εκλογές και ο Αλέξης Τσίπρας συναντά τον γενικό γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, την ηγεσία των Ηνωμένων Πολιτειών και την ηγεσία της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας.

Προς τι το διεθνές ενδιαφέρον για τον πρωθυπουργό της μικρής μας χώρας; Είναι προφανές ότι ο Αλ. Τσίπρας μετά τις εκλογές είναι ενισχυμένος στην Ευρώπη, ωστόσο δεν είναι μόνο αυτό. Εκείνο που έχει αλλάξει με τη νίκη του ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα είναι οι πολιτικοί συσχετισμοί και τα δεδομένα στην Ευρώπη. Πρόκειται για εξέλιξη που δεν αφήνει ασυγκίνητη ούτε τη μακρινή Αμερική...

Η πολιτική κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού στην Ευρώπη σπρήχτηκε εδώ και δεκαετίες στη συνθηκολόγηση της άλλοτε κραταιάς σοσιαλδημοκρατίας με τη χρηματοπιστωτική ελίτ και τους πολιτικούς εκπροσώπους της. Σύντομα η σχέση πολιτικής αντιπαράθεσης ανάμεσα στους δύο χώρους πήρε τη μορφή της κυβερνητικής συνεργασίας των δύο υπό το ψευδές μόντο «δεν υπάρχει εναλλακτική» - κάτι που γνωρίσαμε στην Ελλάδα το 2012. Σταδιακά η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία έγινε παρακολούθημα της ευρωπαϊκής Δεξιάς και των νεοφιλελεύθερων δυνάμεων: καμία πρόταση για αλλαγή πολιτικών εις όφελος των πολλών, καμία διάθεση για ρήξεις, για αναδιανομή εισοδήματος και κοινωνικές ανατροπές.

Από τον Ιανουάριο και μετά όμως, το εύθραυστο γυαλί των συγκυβερνήσεων της ευρωπαϊκής Δεξιάς με την

Ο πρωθυπουργός θα μπορούσε να πείσει ότι ο ίδιος και η χώρα αλλάζουν. Πολλοί θα σκέπτονταν να επενδύσουν σε μια Ελλάδα στην οποία η συντριπτική πλειονότητα του πολιτικού συστήματος θα δεσμευόταν να κάνει ό,τι μπορεί για να τους προσελκύσει, διευκολύνει και σεβασθεί. Μπορεί όμως ο κ. Τσίπρας να δαμάσει το κόμμα και τους υπουργούς του; Μπορεί να πάρει μία-δύο θεαματικές αποφάσεις που θα αλλάξουν ριζικά το κλίμα διεθνώς και

ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία ραγίζει. Όλα ξεκίνησαν με τη νίκη της ριζοσπαστικής Αριστεράς στην Ελλάδα, η οποία εμπεδώθηκε μετά και τις τελευταίες εκλογές. Η συνέχεια μπορεί να έρθει στην Ισπανία, την Ιρλανδία, την Πορτογαλία. Απέναντι στον πόλο της Δεξιάς με την σοσιαλδημοκρατία ορθώνεται ο πόλος των δυνάμεων της ευρωπαϊκής Αριστεράς. Μιας Αριστεράς η οποία δεν περιορίζεται να αυξάνει απλώς το εκλογικό ποσοστό της, αλλά αναλαμβάνει και κυβερνητικές ευθύνες. Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι η κυρίαρχη κυβερνητική δύναμη στην Ελλάδα, οι Podemos φιλοδοξούν να πετύχουν το ίδιο στην Ισπανία, και στην Πορτογαλία μόνο η απουσία ενότιας εμποδίζει την Αριστερά να διεκδικήσει την εξουσία.

Σήμερα η ευρωπαϊκή Αριστερά από θέση πολιτικής ηγεμονίας προτείνει τον απεγκλωβισμό της σοσιαλδημοκρατίας από τον θανάσιμο εναγκαλισμό της με την ευρωπαϊκή Δεξιά. Δείχνει στα κόμματα της ομάδας των Ευρωπαίων Σοσιαλιστών και Δημοκρατών ότι μπορούν να αναζητήσουν διάλογο και συμμαχίες με δυνάμεις εκτός του Λαϊκού Κόμματος και της χριστιανοδημοκρατίας.

Ο Γάλλος πρόεδρος Ολάντ παρακολουθεί με θέρμη την εκδοχή αυτή και δεν είναι τυχαίο ότι τον Οκτώβριο θα επισκεφθεί την Ελλάδα. Ο Ιταλός πρωθυπουργός Ρέντζι σπεύδει στη Νέα Υόρκη, όπου στο ίδρυμα Κλίντον (που έχει τις γνωστές σχέσεις με το Δημοκρατικό Κόμμα των ΗΠΑ) θα συμμετάσχει σε πάνελ με τον Αλ. Τσίπρα. Πώς ήταν το σύνθημα τον Ιανουάριο; Η Ευρώπη αλλάζει...

θα ξανακάνουν την Ελλάδα προορισμό για το διεθνές κεφάλαιο; Στα λόγια μπορεί και ίσως το κάνει. Στην πράξη, όμως, αυτό απαιτεί να συγκρουσθεί με τους συντρόφους του, το βαθύ ελληνικό κράτος που πολεμά την επιχειρηματικότητα και, ίσως, τον ίδιο του τον εαυτό. Άλλο δρόμο πάντως δεν έχει. Γιατί μπορεί να επιχειρεί στο διπνεκές να «αρμέξει την αγελάδα» με την υπερφορολόγηση και το κυνήγι μαγισσών, αλλά το γάλα κάποια ώρα στερεύει...

ΕΘΝΟΣ

Η αλήθεια των αριθμών για τη ΝΔ

Δεν είναι μια απλή εκλογή νέας ηγεσίας στη Νέα Δημοκρατία αυτή που ήδη δρομολογήθηκε. Αν μάλιστα έτσι τη δουν οι διεκδικούντες το αξίωμα είναι περισσότερο από βέβαιον ότι όχι μόνο δεν θα οδηγήσουν το κόμμα τους σε καλύτερες μέρες, αλλά αντίθετα θα το εξωθήσουν σε ακόμη χειρότερες. Κι αυτό γιατί οι εξελίξεις των τελευταίων χρόνων αποδεικνύουν ότι το πρόβλημα της ΝΔ είναι ευρύτερο. Δεν είναι ποιος ηγείται, αλλά τι εκπροσωπεί αυτό του οποίου ηγείται.

Η αξιολόγηση της πορείας των κομμάτων μέσω των ποσοστών που συγκεντρώνουν στις εκλογικές αναμετρήσεις οδηγεί σε εσφαλμένα συμπεράσματα. Μόνον οι αριθμοί των ψήφων απεικονίζουν την πραγματικότητα. Και για τη ΝΔ η πραγματικότητα είναι η εξής: το 2004 ο Κ. Καραμανλής ψηφίστηκε από περίπου 3.360.000 ψηφοφόρους, το 2007 από 2.995.000 και το 2009 μόλις από 2.295.000. Άρα από το 2004 έως το 2009 χάθηκαν ένα εκατομμύριο και μερικές δεκάδες χιλιάδες ψηφοφόροι.

Υπάρχουν όμως και χειρότερα. Πολύ χειρότερα. Διότι στις εκλογές του Μαΐου του 2012, τις οποίες επέβαλε ο Σαμαράς στοχεύοντας στην πρωθυπουργία, η άλλοτε πανίσχυρη ΝΔ έχασε άλλο ένα εκατομμύριο ψήφους. Την ψήφισαν μόλις 1.192.000 ψηφοφόροι. Άλλωστε και το αντίστοιχο ποσοστό ήταν εξίσου πικρό. Μετά βίας πλησίασε το 19% (18,85% για την ακρίβεια).

Η αλήθεια είναι ότι στις εκλογές του Ιουλίου του 2012 υπήρξε μια σημαντική βελτίωση, αλλά ήταν πλασματική. Η ΝΔ αύξησε τις ψήφους της στις 1.820.000, αλλά σε αυτό συνέτελεσε η απειλή για έξοδο από την Ευρώπη και δραχμή που ανοιχτά προπαγάνδιζε τότε ο ΣΥΡΙΖΑ. Δεν μετεστράφησαν υπέρ του Σαμαρά 650.000 ψηφοφόροι μέσα σε δύο μήνες. Την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας θέλησαν να προστατεύσουν. Αλλά η ΝΔ ήταν και φιλοδοξεί να ξαναγίνει κόμμα εξουσίας. Κι αυτός θα πρέπει να είναι ο στόχος όποιων και όσων φιλοδοξούν να χαράξουν τη νέα πορεία της. Το ζητούμενο είναι αν μπορούν να τα καταφέρουν όταν στα «εξαπτέρυγα» του κόμματος περιλαμβάνονται και τιμώνται ανάλογα ο Κ. Καραμανλής και ο Α. Σαμαράς, οι ηγέτες που επί των ημερών τους χάθηκαν οι δύο εκατομμύρια ψηφοφόροι. Και οι περισσότεροι σε μη μνημονιακή περίοδο - να μην τους διαφεύγει αυτό.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Παππάς

Όπου πλούσιος και η ...μοίρα του

Από το σκάνδαλο της Volkswagen που, όπως λένε τα διεθνή μέσα ενημέρωσης και όπως φοβούνται πολιτικοί και οικονομολόγοι στη Γερμανία, θα θολώσει την εικόνα του περίφημου γερμανικού θαύματος προκύπτει ένα ακόμη ενδιαφέρον στοιχείο που μοιάζει δευτερεύον και ήσσονος σημασίας, ωστόσο έχει την αξία του, πραγματική και συμβολική.

Ο παραιτημένος διευθύνων σύμβουλος, δηλαδή το στέλεχος που φέρει την ευθύνη για το σκάνδαλο (προς το παρόν του καταλογίζεται αμέλεια και όχι δόλος), θα λάβει αποζημίωση 33,2 εκατομμύρια ευρώ και συνταξιοδοτικό πακέτο ύψους 32 εκατομμυρίων ευρώ.

Τα νούμερα προκαλούν ίλιγγο στους κοινούς θνητούς. Κι αν τα συγκρίνουμε με τις πενιχρές αποζημιώσεις που εισπράττουν-αν τις εισπράττουν- οι εργαζόμενοι όταν

απολύονται μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε το βάθος και την έκταση του φαύλου συστήματος που αποκαλείται ελεύθερη αγορά.

Αν μάλιστα συνυπολογίσουμε το γεγονός ότι ο παραιτηθείς και αποτυχημένος (για το αν είναι και διεφθαρμένος θα το μάθουμε ;) αργότερα) διευθύνων σύμβουλος, που ασφαλώς έχει κάνει τα κουμάντα του με τους παχυλούς μισθούς που έπαιρνε, θα βρει σίγουρα μια καλά αμειβόμενη απασχόληση στον ίδιο ή σε άλλο τομέα της παραγωγής, ενώ ο απολυμένος πληβείος πιθανότατα θα αναγκαστεί να ζησει για καιρό με το γλίσχρο επίδομα ανεργίας, ενδεχομένως και να μην βγει ποτέ μέχρι το τέλος του εργασιακού βίου του από το καθεστώς φτώχειας, τότε έχουμε μπροστά μας σε πλήρη ανάπτυξη το μοντέλο του τουρμποκαπιταλισμού που κυριαρχεί στο μεγαλύτερο μέρος του

πλανήτη. Οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ δεν ενοχλούνται μ' αυτές τις θηριώδεις ανισότητες ούτε δείχνουν να φοβούνται μήπως οι αποσυνάγωγοι ξεγεληθούν.

Φροντίζουν με πολλούς τρόπους-χειραγώγηση, καταστολή, εκβιασμούς, κοινωνικούς αυτοματισμούς- να κρατούν τις μάζες σε κατάσταση πεσιμιστικού λήθαργου, εμβολιάζοντας τες με την ιδέα ότι αυτή είναι η φυσική τάξη των πραγμάτων και δεν έχει νόημα να αναζητήσουν εναλλακτικές λύσεις, γιατί τέτοιες δεν υπάρχουν.

Δυστυχώς, βοηθοί στην προσπάθεια τους έρχονται, τόσο η σοσιαλδημοκρατία (ηθελημένα), όσο και η ριζοσπαστική αριστερά (άθελα της) η οποία, όπως λέει ο Τέρι Ιγκλετον «καταφέρνει, από την έγνοια της να μείνει άσπιλη, να καταλήξει ανάκανη». Και παντελώς ακίνδυνη, θα προσθέταμε.